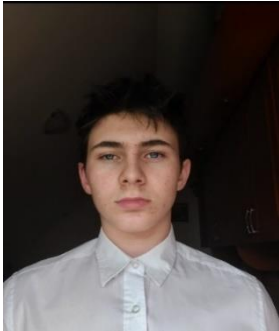

Élményem egy parasportos osztálytársammal

Tárgy: Esszé dolgozat

Készítette: Fejes Máté

Déri Miksa Műszaki Technikum 9.D osztály – Szeged

2021.03.23

Minden 2012 szeptember elsején kezdődött, amikor első osztályos lettem.

Mivel az egész helyzet új volt nekem - mindenki idegen, ezért az első héten még nem nagyon barátkoztam senkivel. A második héten oda jött hozzám egy srác Tamás, akivel hamar jóba lettünk.

Tamás úgy született, hogy az egyik lába hiányzik és így műlába van.

Mikor ezt megtudtam, 7 éves fejjel még nem nagyon tudtam kezelni a helyzetet mindig ügyeltem, hogy ne hozzam szóba a lábát. Kedves alsó tagozatos tanárnőnk arra ösztönzött minket, hogy úgy viselkedjünk Tomival, mint ha ez a dolog ott se lenne.

A mi osztályunkban természetes volt, hogy egymás sport eredményeit megosztottuk és megnéztük. Főként, ha felvétel van róla, vagy képek, vagy szimplán csak egy oklevél.

Egyik nap büszkén jött be az osztályterembe a tanárnő egy újsággal a kezében. Boldogan közölte nekünk hogy a Délmagyar című újságban Tamás és csapata sport eredménye található. Tamás és csapata első helyezést ért el ülőröplabdában.

Az ülőröplabda hasonló sport, mint a sima röplabda annyi különbséggel hogy ezt a sportot mozgássérült gyerekek úzik ülve, és a háló is alacsonyabban van.

Én ez előtt nem tudtam, hogy Tomi sportol, sőt én előtte erről a sportról se hallottam. Az egész osztály nagyon büszke volt Tamásra és le volt döbbenve, hogy ilyen ügyes. Mikor mentünk játszani a játszótérre és az utcára biciklizni, Tomi is velünk tartott. Lenyűgözött, hogy ilyen fiatalon így tudja kezelni a helyzetét, és mint ha nem is lenne semmi féle mozgáskorlátozottsága. Az alsó osztályos évek végére mindenki nagyon megszerette őt és szinte elfelejtette, hogy mozgáskorlátozottsága van.

Felsőben se volt más a helyzet az osztály továbbra se bántotta, ment minden, ahogy eddig. Ahogy telt az idő, szűk baráti körök is alakultak, Tamás a miénkbe tartozott. Hétfévente sokat volt velünk és mindent csinált ugyanúgy, mint mi. Biciklizett, fára mászott és focizott. Persze voltak területek ahol jobban oda kellett figyelni rá. Például amikor elmentünk sétálni, hogy akkor ne akkora távot sétáljunk és egyéb kisebb dolgok.

Amikor elsőnek mentünk strandra akkor az anyukája a lelkünkre kötötte, hogy nagyon vigyázzunk rá. Mi mindig így is tettünk. Segítettünk neki beúszni a mólóra, és amikor beugrott a vízbe akkor együtt ugrottunk vele.

Felsőben az ülőröplabdát abba hagyta, de nem hagyta rá a sportolást. A felesős évek elején egy kondiparkot építettek az iskolához közeli játszótérre. Az osztály fiúi elsőnek csak játékból, majd edzés céljából jártak ki az edző parkba.

Tamás is nagyon sokat járt ide, emellett sokat kerékpározott is.

Hetedik osztályban Tamás konditerembe is elkezdett járni. Párszor elmentem vele ide, de sok gyakorlat volt, amiből fele annyit se tudtam, mint ő.

A mozgáskorlátozottsága ellenére ő volt az osztályunk egyik legsportosabb diákja. Nyolcadikos korára már úgy tudott biciklivel egykerekezni, hogy sok ember meg irigyelte volna. Nyaranta sokat dolgozott apukája autószerelő műhelyében és így sokat tud az autókról is. Valószínűleg ezért is tanult autószerelőnek.

Ahogy telt az idő több dolgot is meg akartam tudni a hátrányával kapcsolatban. Egy nap kérdéseket tettem fel neki. Nagyon figyeltem rá hogy egyáltalán ne legyen bántó

vagy sértő a kérdés, amit felteszek, mert előtte ilyesmit nem nagyon mertem kérdezni tőle. A kérdések és a hozzá kapcsolódó válaszok az alábbiak voltak:

A lábad balesetben sérült meg vagy így születted?

-Így születtem.

Milyen volt így a kisgyerekkorod?

-Sok nehézséggel járt meg kellett tanulnom a múltal járni, de sok segítséget kaptam.

Hogy telnek így a minden napjaid?

-Már eléggé megszoktam szinte már egyáltalán nem zavar, mindent csinállok úgy, mint ha teljesen egészséges lennék.

Napjainkban is kérdeztem pár dologról, de az nem volt olyan személyes, mint az előző kérdések. Vele kapcsolatban még az alábbiak is érdekeltek:

Milyen sportokat próbáltál ki eddig?

Ülőröplabdával kezdtem azt általános iskolában úztem körülbelül öt-hatodik koromig e közben elkezdtem az iskolában pár évet kézilabdázni is. A street workout világot hetedikes koromban ismertem meg jobban, amikor megépült az erre alkalmas edző park az iskola melletti téren ez után végül a konditerembe kezdtem el járni, jártam egy évet, de sajnos most nem tudok a vírus miatt menni.

Amióta megjelent a vírus, milyen edzést végzel?

Bicajozok, és otthoni edzést végzek.

Tamás egy csupa szívű, rendes, kedves srác, aki a mai napig az egyik legjobb barátom. Nem csak egy jó barát, hanem egy olyan ember, akire fel lehet nézni. Az olyan emberektől, mint ő, sokat lehet tanulni az értékrendről.

Sok ember bánkódik, hogy milyen a haja, a szeme, az orra, pedig vannak ennél sokkal fontosabb dolgok.

Tőle megtanultam, hogy nincsenek akadályok. A földön nagyon sok ember keresi a kifogást, hogy miért nem sportol vagy, hogy miért nem változtat. Ő az élő példa,

hogyan lehet változni, és hogy soha nem kell feladni. Nekem edzés terén sok ihletet adott. Akkor is, amikor önállóan, és mikor együtt edzettünk.

Tőle azt is megtanultam, hogy hogyan kell bánni azokkal az emberekkel, akik mozgáskorlátozott vagy fogyatékossgal rendelkeznek. A válasz egyszerű. Úgy, mint ha nem lenne semmi ilyen jellegű problémája, de azért a háttérből még is figyelni kell rá.

A parasportolók életéből rendkívül sokat lehet tanulni. Főként alázatról, a kitartásról, a hitről. A parasportolók, mint például Tamás is, nagy inspirációt adhat a körülötte lévő embereknek.

Ha egy ember kitűz maga elé egy célt és úgy gondolja, hogy nem képes elérni, de azt egy hátrányos helyzetű ember még is eléri, akkor ez a tény nagyon elgondolkoztató. Bizonyára nem azért nem ment, mert nincs megfelelő adottsága hozzá, hanem mert azt mondta az elején, nem képes rá. A dolgok fejben dőlnek el.

Barátomtól azt is megtanultam, amin nem tudsz változtatni azt, el kell fogadnod úgy ahogy van, és így is boldog lehetsz.

Összegezve, Tamásban egy nagyon jó embert és barátot ismertem meg, akire fel lehet nézni és nagyon sokat lehet tőle tanulni.

Az én mottóm:

„Mindenki legyen tekintettel a körülötte élő korlátozott és épp emberekre. A helyzetnek megfelelően legyen segítőkész, szeretetteljes, udvarias, figyelmes, de ne bántó. Ezt tartom az emberi egymáshoz való közeledés leghumánusabb formájának, ezt tanultam Tamástól”.